

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357169504/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Å, du ved ikke, hvad jeg har oplevet i eftermiddag. Jeg har prøvet og prøvet, men det er borte; jeg er død. Kan vi holde så meget af hinanden, at vi glemmer det? Kan du – –. Hvad vil du gøre ved mig, hvis jeg ikke duer mere? Jeg blir kold og ond, dersom det –. Jeg mærker det allerede –. Nej, det er gruligt!

Hun la sit hoved i hans skød. Han trykkede sit lommeterklæde mod hendes øjne, og med den anden hånd kærtegnede han hendes ansigt. Helgas ansigt! Det blev så underligt nyt for ham, idet han med hånden fulgte hendes træk: næsens svage bue på midten, kindens kant mod halsen og de velkendte læber –. Hans fingre blev seende, mens de berørte dem.

Han tog lommeterklædet bort og la ansigtet i sine kølige hænder; han følte et svagt kys mod sine fingre og løftede hendes hoved.

Kære Helga, sa han – og han vidste i det samme, at det var ikke det, han helst vilde sige –: Du begriber da nok, at man ikke så pludseligt kan miste sit talent, men du må ha tålmodighed, til vort barn kommer, og så er du igen som før.

Hun rejste sig. – Tror du? Å, jeg kan sagtens vente, når det ikke er andet. Naturligvis kommer det igen. – Hun gik frem og tilbage og strøg sit hår op. – Hvor har jeg været henne? Jeg er jo forstyret. Når det er overstået –.

Så har vi et lille barn, Helga.

Ja, det er sandt, det tænkte jeg ikke på, bare på at blive fri. Det er en dårlig kone, du har. Men nu skal jeg være fornuftig igen – for resten af tiden. Det blir nok en lille tænksom fyr, siden han allerede nu begynder at opdrage på mig. Å, vær ikke vred på mig, Niels; jeg kunde ikke gøre for det. Men du er så klog og fornuftig altid. Tak for det.

Hun rakte ham hånden og smilede så svagt, at det kun sås ved den ene side af munden. Dette lille træk greb ham stærkt; han huskede den gang, da han først bemærkede den ubetydelige skævhed ved hendes mund.

Men det store øjeblik var forbi; hans fornuft havde vundet en lille fattig sejr, og hun var kommet længere bort fra ham.